

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314208274
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8314208274.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu Z. A., D. X, Z., H.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Marják, Ferenci & Partners s.r.o., so sídlom Tajovského 17, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 164 988, proti žalovanému X. B. V., U. K. W., Z., právne zastúpený advokátom Mgr. Valérom Podol'skijm, Nám. slobody 1, Humenné, za účasti intervenienta S. V. B. H. F., B. X, XXX XX O., H.: XX XXX XXX, o zaplatenie 71.585,43 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 12C/108/2014-667 z 15.12.2021 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Intervenientovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom (v tomto spore v poradí druhým) súd prvej inštancie I. výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 71.585,43Eur s 9,15% ročným úrokom z omeškania od 10.06.2015 do zaplatenia; II. výrokom priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 84% a III. výrokom vyslovil, že intervenient nemá vo vzťahu k žalobcovi na náhradu trov konania právo.

2. Rozsudok po citácii § 566 ods. 1, § 567 ods. 1, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, § 373, § 397 Obch. zák., § 1, § 2, § 18 ods. 1, ods. 2, § 26 ods. 1, ods. 4 Zákona o advokácii, § 23 ods. 1, § 28 ods. 1, ods. 2, § 105 ZKR, § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 CSP vecne dôvodil tým, že predmetom sporu je nárok na náhradu škody, ktorú mal žalovaný ako advokát spôsobiť žalobcovi ako svojmu klientovi tým, že ako advokát nepostupoval s odbornou starostlivosťou a svojho klienta neinformoval o tom, že bol na majetok dlžníka žalovaného vyhlásený konkurz, a že je možné pohľadávku prihasiť v konkurznom konaní. Medzi stranami bola uzatvorená G. o poskytovaní právnej pomoci z XX.XX.XXXX, kde žalovanému ako advokátovi bola na vymożenie sumy vo výške 1.785.885,90Sk v základnom konaní pred súdmi (vedené pod sp. zn. 10C/239/04 na OS HE a sp. zn. 1Co/203/06 na KS PO) zo strany žalobcu udelené osobitné plnomocnenstvo z 26.02.2003 a v týchto konaniach bola žalobcovi právoplatne priznaná uvedená suma. Na základe ďalšieho osobitného plnomocnenstva z 23.01.2007 žalovaný podal návrh na vykonanie exekúcie pre vymożenie vyššie uvedenej sumy súdnemu exekútorovi JUDr. S., ktorému bolo zo strany okresného súdu udelené poverenie na vykonanie exekúcie (sp. zn. 5Er/103/2007) a súdny exekútor ju viedol pod sp. zn. Ex 83/2007. V priebehu tejto exekúcie bol na majetok dlžníka žalobcu vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Prešov pod sp. zn.

2K/17/2010 z 14.05.2010, kde toto uznesenie bolo uverejnené v obchodnom vestníku OV 96B/2010 dňa 20.05.2010. Porušenie advokátskych povinností plynie z plnej moci z 23.01.2007, ako už bolo uvedené vyššie - to spočívalo v neinformovaní žalobcu ako klienta o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka žalobcu a o možnosti prihasenia pohľadávka v konkurznom konaní. Na konkurzné konanie žalovanému nebolo udelené osobitné plnomocenstvo. 45 - dňová lehota na prihlásenie pohľadávky začala plynúť zverejnením uznesenia o vyhlásení konkurzu v obchodnom vestníku, teda o škode sa žalobca mohol dozvedieť najskôr dňa 04.07.2010 a pretože žaloba bola podaná na súde dňa 03.07.2014, bola podaná v rámci 4-ročnej premlčacej doby, pretože vzťah medzi stranami sa riadi ustanoveniami Obch. zák.. Námietku premlčania tak vyhodnotil ako nedôvodnú. V súlade s pokynom odvolacieho súdu z jeho ostatného zrušujúceho uznesenia zameral svoje dokazovanie k otázke, či nárok žalobcu uplatnený v rámci adhézneho konania voči fyzickej osobe - štatutárnemu zástupcovi svojho dlžníka X. B., ktorý bol právoplatne odsúdený pre prečin poškodzovania veriteľa, ktorého konaním bolo práve zmarené uspokojenie právoplatne priznanej pohľadávky žalobcu vo výške 1.785.885,90 SK v základnom civilnom konaní, možno riadne uspokojiť, lebo ak nastala v dôsledku výkonu advokácie taká situácia, že medzi poškodeným a inou osobou existujú práva a povinnosti, ktoré nie sú plnené, vzniká ujma odškoditeľná podľa zákona o advokácii až vtedy, ak v právnom vzťahu týchto osôb nie je možné dosiahnuť plnenie. V tejto súvislosti doplneným dokazovaním zistil, že Okresný súd Humenné rozsudkom č.k. 15C/37/2019-229 zo dňa 29.01.2020 zaviazal žalovaného X. B. zaplatiť žalobcovi Z. A. Z. sumu 69.623,21 Eur s príslušenstvom. Žalobca ako oprávnený sa domáha svojho nároku voči povinnému X. B. v rámci exekučného konania vedeného súdnym exekútorom Q. Q. V. S., exekútorský úrad V. pod sp. zn. XXEX/XXX/XX, pričom v rámci vykonávania exekúcie doposiaľ nebola od povinného vymožená žiadna suma, pretože povinný nevlastní žiaden majetok, ktorý by bol exekúciou postihnutý. Navyše proti povinnému X. B. sú vedené ďalšie exekučné konania súdnym exekútorom X. X. S. pod sp. zn. Ex XX/XXXX a EX XX/XXXX a to na základe návrhu oprávneného H. V. B., predmetom ktorých je vymoženie sumy 5.000,-Eur a sumy 10.000,-Eur s tým, že zo správy súdneho exekútora vyplýva, že exekúciu vykonáva formou zrážok z dôchodku povinného. Na základe toho potom ustálil, že žalobca ako poškodený nemôže svoj nárok uspokojiť priamo od osoby X. B. a preto podľa jeho názoru má žalobca právo domáhať sa náhrady škody od žalovaného. Po skončení konkurzu bolo správcom konkurznej podstaty poukázané na účet úpadcu 71.585,43Eur, čo znamená, že v prípade prihlásenia pohľadávky žalobcom v konkurznom konaní by došlo k uspokojeniu pohľadávky žalobcu do výšky 71.585,43Eur, ktorá suma potom predstavuje škodu spôsobenú žalovaným žalobcovi, ku ktorej boli priznané zákonné úroky z omeškania od nasledujúceho dňa po doručení žaloby žalovanému. Žalovaný v spore nepreukázal, aby bol žalobcu (jeho štatutárov) informoval o vyhlásení konkurzu a na jeho zodpovednosti nemôže zmeniť nič ani to, že tak mohli urobiť samotní štatutári žalobcu, lebo prípadne porušenie ich povinnosti je vzťahom medzi žalobcom a štatutármi. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu.

3. Označený rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalovaný, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, iná vada, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). V prvom rade namietal porušenie princípu rovnosti strán, keď súd v rozpore so zákonom (§ 10 ods. 3 ZSP) vytvoril žalobcovi podmienky na pokračovanie v konaní, ktoré mu vôbec neprináležali (zrušenie uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ktorý nebol zaplatený do konca lehoty na podanie odvolania proti zastavujúcemu uzneseniu, ale bol zaplatený až neskôr, a to bez predloženia veci odvolaciemu súdu), čím žalobcu v konaní neoprávnene zvýhodnil a rovnako mu nebolo doručené vyjadrenie žalobcu, a to ani krátkou cestou na pojednávaní konanom dňa 22.11.2021. Uvedeným nesprávnym procesným postupom tak boli porušené jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pochybenie súdu videl tiež v nesprávnom právnom závere o súčasnom naplnení všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že vtedajší štatutárni zástupcovia boli spôsobilí samostatne prihlasovať pohľadávky, žalobca bol odberateľom platenej listinnej podoby obchodného vestníka a súdny exekútor bezodkladne po vyhlásení konkurzu na úpadcu informoval H. Q. J. a H. U. O. ako vtedajších konateľov žalobcu, pričom negatívne sa k tejto skutočnosti vyjadril len H. J.. Pre záver o vedomosti konateľov o vyhlásení konkurzu svedčia viaceré od seba nezávislé dôkazy, ktoré bolo možné považovať za pravdivé a nestranné. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že pri poskytovaní právnej pomoci postupoval ľahostajne, s nedostatočným záujmom o klienta a jeho vec, resp. nezohľadnil reálny stav veci, čo vôbec nezohľadňuje výsledky vykonaného dokazovania. Rovnako zastáva názor, že z vykonaného dokazovania vyplynula neexistencia príčinnej súvislosti medzi jeho pochybením a tvrdeným vznikom škody. Poukázal na to, že

napriek jednoznačnému výsledku dokazovania vykonaného oboznámením sa s trestným spisom, tento nebol žiadnym spôsobom premietnutý do rozhodnutia. Zastáva názor, že primárnou príčinou vzniku škody bola trestná činnosť X. B. v dôsledku čoho by aj v prípade prihlásenia pohľadávky do konkurzu nikdy k jej vymoženiu nedošlo, nakoľko tento v poškodzovaní veriteľa pokračoval ďalej. Rovnako zastáva názor, že nebol naplnený ani predpoklad vzniku škody v dôsledku nevymáhateľnosti pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na nesprávne skutkové zistenia súdu, ktorý sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho vyjadrením zo dňa 19.11.2021. Záver o nemožnosti žalobcu uspokojiť jeho nárok priamo od X. B. považuje za predčasný, keďže nie je vylúčené, že v budúcnosti môže nadobudnúť majetok alebo získať nejaký iný príjem, dedičstvo alebo výhru. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaný v doplnení odvolania uviedol, že nie je prípustné, aby súd prvej inštancie svojvoľne žalobný návrh ex offio účelovo doplnil a pojednával o skutočnostiach, ktoré ani predmetom žaloby, resp. jej obsahom neboli. Taktiež je otázne, či žaloba obsahovala základné náležitosti, a teda, či ju nebolo potrebné zamietnuť. Keďže na eventuálne doplnenie žaloby súd nevyzval, nebolo zrejmé, akú inú právnu povinnosť mal údajne porušiť, akým spôsobom a presne kedy k uvedenému porušeniu malo dôjsť, preto nemohol adekvátne reagovať, čím boli porušené jeho práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, čo malo mať za následok zamietnutie žaloby. Namietal premlčanie jeho informačnej povinnosti a tvrdenie súdu v bode 46. napadnutého rozsudku označil za účelové.

5. Žalobca k odvolaniu uviedol, že tvrdenia žalovaného sa nezakladajú na pravde. Nakoľko zaplatil súdny poplatok po tom, čo mu nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku a zároveň v lehote na podanie odvolania o ktorom rozhodoval odvolací súd má za to, že zaplatil súdny poplatok včas, a teda, že uznesenie zo dňa 25.05.2015 je vecne správne. Vo vzťahu k svojmu vyjadreniu zo dňa 16.11.2021 uviedol, že toto zaslal nielen na súd prvej inštancie, ale prostredníctvom e-mailu aj právnenému zástupcovi žalovaného, pričom tento na pojednávaní uviedol, že nemá elektronický súdny spis, ale zároveň sa s predmetným judikátom oboznámil. Na základe vyššie uvedeného považuje uvedenú námietku za bezpredmetnú, pričom poukázal ešte na to, že v predmetnom podaní neboli prednesené nové návrhy a ani novoty. Mal za to, že súd prvej inštancie konal v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania. K predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v súčasnosti prebiehajú zrážky z dôchodku p. B. na vymoženie pohľadávky v exekučnom konaní, pričom doposiaľ nebola vymožená žiadna suma a povinný žiaden exekvovateľný majetok ani nevlastní, preto je vymoženie pohľadávky nereálne. Mal za to, že lehota na prihlásenie pohľadávky uplynula dňa 04.07.2010 a žaloba bola podaná dňa 03.07.2010, teda včas a stotožnil sa aj s názorom odvolacieho súdu. Zároveň poukázal na všetky jeho písomné vyjadrenia a rovnako aj na prednesy uskutočnené na pojednávaniach, ako aj na uznesenie odvolacieho súdu. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

6. Žalovaný sa vyjadril tak, že zo strany právneho zástupcu žalobcu ide len o obyčajné zavádzanie súdu o zaplatení súdneho poplatku včas, pretože v zmysle zákona bola rozhodujúca lehota na podanie odvolania proti uzneseniu o zastavení konania a nie lehota na podanie odvolania proti uzneseniu o neoslobodení od platenia súdnych poplatkov, takže je nesporné, že súdny poplatok za návrh nebol žalobcom zaplatený včas a predmetné konanie tak malo zostať zastavené. K doručovaniu vyjadrenia emailom uviedol, že žalobca na jednej strane tvrdí, že zákonný spôsob doručovania je doručovanie prostredníctvom elektronickej schránky a na strane druhej sa tvári, že doručovanie na emailovú adresu advokáta je úplne v poriadku, čo je nonsens a takéto doručovanie nemohlo mať žiadne právne účinky. Poukázal na to, že skutočnosť, že predmetná pohľadávka je od povinného X. B. preukázateľne exekučne vymáhaná predsa nepreukazuje, že je zároveň nevymožiteľná a súd nemôže rozhodovať hypoteticky. Opätovne poukázal na to, že bývalí právni zástupcovia žalobcu sami potvrdili svoju zodpovednosť za dodatočné neprihlásenie pohľadávky, čím spôsobili žalobcovi škodu, ktorej úhrady sa paradoxne domáha voči nemu, pričom s uvedenými skutočnosťami sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal a úplne ich ignoroval. Na námietke premlčania aj naďalej trvá a s argumentáciou právneho zástupcu žalobcu sa v žiadnom prípade nestotožňuje.

7. Žalobca k úhrade súdneho poplatku poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1S/140/2018 zo dňa 11.06.2020, pričom vzhľadom na zákonné ustanovenie a súčasný stav konania považuje túto námietku za nedôvodnú. V danej veci konal a rozhodoval nielen súd prvej inštancie, ale

dokonca aj odvolací súd. K doručovaniu uviedol, že vo svojom vyjadrení poukazyval na tú skutočnosť, že právny zástupca žalovaného ako advokát mal možnosť sa s jeho vyjadrením oboznámiť pred pojednávaním prostredníctvom elektronickej schránky, elektronickeho súdneho spisu a prostredníctvom emailu. Netvrdil, že doručenie na emailovú adresu je úplne v poriadku, ale to, že to bola jedna z možností najmä pre krátkosť času. Vo vzťahu k vymáhaniu pohľadávky uviedol, že táto je síce exekučne vymáhaná od X. B., ale nebola vymožená žiadna suma a povinný nevlastní žiaden exekvovateľný majetok, preto možno konštatovať, že nárok uplatnený v tomto konaní je dôvodný a jeho priznaním nedôjde k vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane. Opätovne tak poukázal na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že vymoženie pohľadávky od X. B. je vzhľadom na jeho majetkové pomery a osobné pomery neprípadá do úvahy.

8. Intervenient na strane žalovaného bol v odvolacom konaní pasívny.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex officio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je vo výrokoch vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1, § 390 CSP).

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré odvolateľ uvádzal vo svojom odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

13. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku v súlade so záväzným pokynom z ostatného zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

14. Podľa § 10 Zákona o súdnych poplatkoch účinného v rozhodnom období

Ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania, prvostupňový súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, 5a) súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený. Súd vyzve poplatníka na zaplatenie poplatku splatného podaním návrhu na začatie konania predtým, ako nariadi pojednávanie tak, aby lehota od zaplatenia poplatku do pojednávania, vydania platobného rozkazu a rozkazu na plnenie alebo rozhodnutia bez nariadenia pojednávania 5b) nebola dlhšia ako dva mesiace; túto lehotu môže predseda súdu z dôležitých dôvodov predĺžiť (ods. 1).

Prvostupňový súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak poplatník zaplatí súdny poplatok do konca lehoty na podanie odvolania. Prvostupňový súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku aj vtedy, ak bolo konanie prerušené podľa osobitného predpisu 3f) a správca v ňom pokračuje namiesto poplatníka (ods. 3).

Ak v lehote na podanie odvolania proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku je podaná žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a súd aspoň čiastočne oslobodenie prizná, zrušuje sa uznesenie o zastavení konania. Ak došlo len k čiastočnému oslobodeniu, súd vyzve na zaplatenie súdneho poplatku v takom rozsahu, ktorého sa oslobodenie netýka (ods. 6).

15. V súdnej veci bola žaloba podaná na súde dňa 03.07.2014, výzvu na zaplatenie súdneho poplatku z 07.07.2014 si žalobca prevzal dňa 09.07.2014, uznesením z 02.09.2017, ktoré si žalobca prevzal dňa 04.09.2014 súd prvej inštancie zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku, proti tomuto zastavujúcemu uzneseniu žalobca podal v zákonnej lehote jednak odvolanie a jednak požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, uznesením z 25.09.2014, ktoré si žalobca prevzal dňa 30.09.2014 nebolo žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov súdom prvej inštancie priznané, dňa 14.10.2014 žalobca označené uznesenia napadol odvolaním a dňa 31.10.2014 zaplatil súdny poplatok v zmysle výzvy vo výške 4.653,-Eur, odvolací súd uznesením z 15.04.2015 uznesenie súdu prvej inštancie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, ktoré si žalobca prevzal dňa 04.05.2015, potvrdil a napokon súd prvej inštancie uznesením z 25.05.2015 zrušil svoje rozhodnutie o zastavení konania.

16. Zákon o súdnych poplatkoch neupravuje situáciu, ak poplatková povinnosť za návrh na začatie konania nie je splnená do konca lehoty na odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania podľa § 10 ods. 1 a proti tomuto uzneseniu bolo včas podané odvolanie oprávnenou osobou - poplatníkom. V tomto prípade treba v zmysle § 14 použiť primerane ustanovenia prvej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, teda aj ustanovenie § 206 ods. 1 OSP, podľa ktorého, ak ten, kto je na to oprávnený, včas podá odvolanie, rozhodnutie nenadobúda právoplatnosť, pokiaľ odvolací súd o odvolaní právoplatne nerozhodne. Podanie odvolania má teda odkladný (suspenzívny) účinok - odkladá sa právoplatnosť uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, a takisto devolutívny účinok, ktorý znamená prechod oprávnenia rozhodnúť o odvolaní na odvolací súd. Pre rozhodnutie odvolacieho súdu, rovnako ako pre rozhodnutie súdu prvého stupňa, je v zmysle § 154 ods. 1 OSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 2 a § 211 ods. 3 OSP rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ak poplatník do tohto času poplatkovú povinnosť splní, uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku nemožno potvrdiť, a to ani v prípade, ak v čase jeho vydania bolo správne a v súlade s ustanoveniami § 10 ods. 1 a 2. Nemožno totiž neprihliadať na to, že v dôsledku podania odvolania poplatníkom a suspenzívneho účinku tohto oprávneho prostriedku poplatková povinnosť navrhovateľa naďalej trvá (§ 5 ods. 2 a contrario), a preto ju možno až do rozhodnutia odvolacieho súdu splniť. Na základe uvedeného možno uviesť, že ak navrhovateľ splní poplatkovú povinnosť, ktorá vznikla podaním návrhu na začatie konania, do rozhodnutia odvolacieho súdu o jeho včas podanom odvolaní, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku nemôže potvrdiť. V takom prípade odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, ako toto uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. augusta 2001, sp. zn. 2 Cdo 6/2001, R 4/2003).

17. Odsek 6 bol zavedený novelou uskutočnenou zákonom č. 465/2008 Z.z., pričom túto zmenu navrhli zakomponovať do zákona výbory Národnej rady SR vo svojom pozmeňujúcom návrhu. Na

odôvodnenie zmeny uviedli, že táto úprava je reakciou na nejednotný postup aplikačnej praxe v prípade, že v odvolacej lehote, ktorá plynie na odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku zo žaloby, je namiesto zaplatenia poplatku podaná žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. Nejasnou bola najmä otázka, či súd má zrušiť toto svoje uznesenie. Ak teda poplatník v lehote na podanie odvolania proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku podá žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 OSP, súd je povinný o tejto žiadosti rozhodnúť, pričom účelom tohto rozhodovania je posúdenie tak pomerov účastníka, ako aj svojvôle alebo zrejmej bezúspešnosti pri uplatňovaní alebo bránení práva. Do nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia však nie je teda otázka povinnosti zaplatiť súdny poplatok konečným spôsobom rozhodnutá. Ak súd následne oslobodenie od súdnych poplatkov prizná v plnom rozsahu, zrušuje sa uznesenie o zastavení konania ex lege, bez potreby osobitného rozhodnutia. Aj v prípade, ak súd oslobodenie prizná len sčasti, zrušuje sa uznesenie o zastavení konania priamo zo zákona a súd vyzve na zaplatenie súdneho poplatku poplatníka len v takom rozsahu, ktorého sa oslobodenie netýka. Ak súd oslobodenie od súdnych poplatkov poplatníkovi neprizná, nemá toto rozhodnutie na uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku žiadny vplyv, uznesenie zostáva v platnosti.

18. Podanie odvolania v súdnej veci proti uzneseniu o zastavení konania malo odkladný účinok, teda sa odložila právoplatnosť uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. S podaním tohto odvolania bola súčasne podaná aj žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, kde do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o tejto žiadosti nebola otázka povinnosti zaplatiť súdny poplatok konečným spôsobom rozhodnutá. Možno súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že súd prvej inštancie mal v dôsledku odvolania podaného žalobcom proti zastavujúcemu uzneseniu pre nezaplatenie súdneho poplatku predložiť vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu a nemal hneď rozhodovať sám. Z vyššie citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu však nemožno prijať iný záver, ako ten, že aj napriek popísanému a nespochybnenému nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie, by sa bolo v konečnom dôsledku v súdnom konaní meritórnym prejednaním veci nakoniec pokračovalo. Potom v kontexte celého konania, identifikované pochybenie súdu prvej inštancie svojou intenzitou, neodôvodňuje záver o tom, že by sa celé konanie nejavilo ako spravodlivé.

19. K nedoručeniu vyjadrenia žalobcu z 16.11.2021 žalovanému sa žiadať viesť nasledovné. V uvedenom podaní žalobca odkazoval na rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 23Cdo/1858/2018 pojednávajúce o postupe advokáta pri poskytovaní právnych služieb s odbornou starostlivosťou, pričom právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 22.11.2021 nepoprel, že mu bolo toto podanie, prostredníctvom e-mailu od žalobcu, ktoré si však podľa neho z technických príčin nevedel otvoriť, doručené, pričom však tam zmieňované rozhodnutie si „sám vytiahol“ a vyjadril sa k nemu na spomínanom pojednávaní, na ktorom uviedol, že je pre tu súdnu vec neaplikovateľné. Trvať treba taktiež na tom, že označené vyjadrenie žalovanému nebolo zo strany súdu do pojednávania doručené, hoc bolo doručované, čo vyplýva zo zápisnice z tohto pojednávania. Z judikatúry Ústavného súdu SR a ESLP vyplýva, že tieto súdne orgány zastávajú tzv. čisto formálne poňatie princípu kontradiktórnosti konania, z ktorého vyplýva absolútna povinnosť súdu doručovať všetky vyjadrenia a stanoviská účastníkov konania bez ohľadu na ich obsah, t.j. bez preskúmania ich relevantnosti a dôvodnosti a možnosti ovplyvniť rozhodnutie súdu. Jednoducho povedané podľa tejto názorovej platformy je nerozhodné, že súd v konečnom dôsledku z týchto vyjadrení vo svojom rozhodnutí nevychádzal, napriek tomu musí účastníkom doručovať všetky vyjadrenia protistrany aj keď neobsahujú relevantné námietky. V zmysle vyššie uvedené by sa potom mohlo opticky javiť, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Potom však za situácie, keď sa žalovaný s rozhodnutím najvyššieho súdu, na ktoré poukazovala protistrana vo svojom vyjadrení (ktoré žalovanému síce nebolo prostredníctvom súdu doručené), na základe e-mailu zaslaného protistranou z vlastnej iniciatívy sám oboznámil, aj napriek tomu, že samotný obsah tohto vyjadrenia, v ktorom bolo len poukázané na zmieňované rozhodnutie najvyššieho súdu ostal žalovanému neznámy, nemožno hovoriť o porušení práva žalovaného na spravodlivý proces, lebo jeho právo vyjadriť sa k podstate ostalo nielen zachované, ale aj z jeho strany využitie.

20. Odvolací súd už vo svojom ostatnom zrušujúcom uznesení skonštatoval, že „V zhode so súdom prvej inštancie má odvolací súd za to, že z vykonaného dokazovania možno bezpečne uzavrieť, že žalovaný ako advokát nekonal s odbornou starostlivosťou v rámci exekúcie a neinformoval žalobcu o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka žalobcu a o možnosti prihasenia pohľadávky v konkurze, v rámci ktorého by bolo došlo k jej uspokojeniu vo výške 71.585,43Eur. Neexistencia osobitného plnomocenstva na konkurzné konanie v naznačenom smere nič zmeniť nemôže, pretože vyššie označená a zanedbaná

povinnosť žalovaného ako advokáta mu plynula z plnomocenstva udeleného na zastupovanie žalobcu v exekučnom konaní, v ktorom došlo ku skutočnosti (vyhláseniu konkurzu), na ktorú je viazané nesplnenie si už vyššie označenej povinnosti. Z obsahu označeného plnomocenstva nemožno usudzovať, že sa vzťahovalo výlučne iba na podanie návrhu na vykonanie exekúcie. Táto povinnosť žalovanému nemohla plynúť z plnomocenstva udeleného mu žalobcom na zastupovanie v základom konaní pre vymoženie sumy 1.785.855,90Sk, pretože ku jeho zániku došlo právoplatným skončením konania v označenej veci. Správny je i záver súdu prvej inštancie o tom, že premlčanie práva sa v tomto prípade riadi ustanoveniami Obch. zák., lebo z dokazovania pred ním bezpochyby vyplynulo, že plnomocenstvo bolo žalobcom - podnikateľom udelené žalovanému ako advokátovi a týkalo sa podnikateľskej činnosti žalobcu ako klienta (vymáhanie dlhu vzniknutého v súvislosti s nezaplatením za dodané médiá). Je povinnosťou súdu v záujme predídania vydania prekvapivého rozhodnutia oznámiť stranám svoje predbežné právne posúdenie, čím sa vytvára pre strany aj priestor na prehodnotenie ich vlastnej procesnej pozície. Žalobca na uvedené adekvátnym spôsobom aj reagoval. Žalovaný a intervenient v tomto smere pre zmenu pred súdom prvej inštancie rezignovali, čo musí byť bezpochyby pripísané na ich ľarchu. Nemožno sa stotožniť ani s námietkou o nevykonaní dôkazu - výpoveďou niekdajších štatutárov dlžníka žalobcu na pojednávaní, ak žalovaná strana súhlasila s ich písomnou výpoveďou. Skutočnosť, že niekdajší štatutári mali mať vedomosť o vyhlásenom konkurze od súdneho exekútora, nijako neovplyvňuje povinnosť žalovaného ako advokáta v rámci riadneho výkonu advokácie informovať svojho klienta o vyhlásenom konkurze a o možnosti podať doň prihlášku. V dôsledku opomenutia tejto povinnosti došlo k strate vymáhateľnosti pohľadávky, o čom svedčí zastavená exekúcia pre jej neprípustnosť po skončení konkurzu z dôvodu premlčania pohľadávky“. Na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani po doplnení dokazovania na súde prvej inštancie po zrušení jeho prvého rozhodnutia a od týchto záverov niet rozumného dôvodu odchyliť sa ani na teraz.

21. Žalobca si svoju súdom právoplatne judikovanú pohľadávku vo výške 69.623,21Eur s prísl. voči X. B. vymáha prostredníctvom exekúcie vedenej súdnym exekútorom Q. Q. V. S., pod sp. zn. XXEX/XXX/XX, zo správy ktorého vyplýva, že v rámci tejto exekúcie nateraz nebola vymožená žiadna suma a povinný nevlastní žiaden exekvovateľný majetok, pričom tejto exekúcii nateraz predchádza exekúcia vedená u súdneho exekútora X. S., sp. zn. EX XX/XXXX pre vymoženie sumy 10.000,-Eur s prísl. Potom vo svetle vyššie popísaného a s prihliadnutím na výšku žalobcovej pohľadávky, vek povinného a jeho jediný príjem, ktorým je starobný dôchodok, úvahu súdu prvej inštancie o tom, že pohľadávku žalobcu voči X. B. nie je možné riadne uspokojiť, nemožno hodnotiť ako zjavne neprimeranú, ale naopak za správnu.

22. Preto odvolací súd, rozsudok súdu prvej inštancie v I. vyhovujúcom výroku, včítané súvisiacich, odvolaním osobitne nespochybných a taktiež správnych výrokoch o trovách konania (II. a III.), postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, ako vecne správny potvrdil. Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalovaného, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už prívodiť úspech jeho odvolaniu, nepovažoval odvolací súd reagovať špecifickou odpoveďou.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP. Intervenientovi vystupujúcemu na strane neúspešného žalovaného taktiež nemohla byť priznaná náhrada trov konania.

24. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).